ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα...

Ἔξαφνα ἀκούστηκε νὰ χτυπᾶ δυνατὰ τὸ ρόπτρο τῆς πόρτας τοῦ κήπου.

Ὁ Νώτης Λαμπίρης πετάχτηκε ἀπάνω κ' ἔτρεξε στὸ τζάμι. Εἶδε τὴν ὑπηρέτρια ν' ἀνοίγη τὴν πόρτα. Ἕνας ἄνθρωπος μπῆκε στὸν κῆπο καὶ χαιρέτησε βγάζοντας τὸ καπέλλο του. Ἦταν ὁ ἐπιστάτης του.

Ὁ Λαμπίρης ἔβγαλε τὸ ρολόγι του, κύτταξε τὴν ὥρα του καὶ ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολτρόνα. Σὲ λίγο ἀκούστηκαν βαρειὰ πατήματα στὴ σκάλα. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὴν ἄγρια ὄψη καὶ τὶς τετράγωνες πλάτες, στάθηκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν ὁ Λαμπίρης καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ Λαμπίρης.

Ὁ ἐπιστάτης μπῆκε μέσα, χαιρέτησε καὶ στάθηκε μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι μπρὸς στ' ἀφεντικό του.

Ὁ Λαμπίρης τοὔρριξε ἕνα βλέμμα θυμωμένο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄργησες... Ἔπρεπε νὰρθῆς πιὸ νωρίς. Γιατί χασομέρησες;

Ὁ ἐπιστάτης θέλησε νὰ δικαιολογηθῆ, μὰ δὲν τὸν ἄφησε.

— Καλά, καλά, τοῦ εἶπε ἀπότομα. Κλεῖσε τὴν πόρτα καὶ κάθησε κεῖ στὸν καναπέ.

Ὁ ἐπιστάτης τὸν ἐπάκουσε, χωρὶς νὰ βγάλη μιλιά.

Ὁ Λαμπίρης ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀμίλητος. Ἔβγαλε ἕνα τσιγάρο, τάναψε κ' ἔστερα εἶπε ἀπότομα στὸν ἐπιστάτη:

— Ἄκουσε προσεχτικὰ τί θὰ σοῦ πῶ. Κάρφωσε τὰ λόγια μου στὸ μυαλό σου. Κι' ὅταν τελειώσω, σκέψου καὶ δῶσε μου ἀπάντησι.

Ὁ ἐπιστάτης κούνησε τὸ κεφάλι του.

Ὁ Λαμπίρης τίναξε τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του, ἀνάσανε βαθειὰ κ' ἄρχισε:

— Ἄκου, Μανώλη... Ἂν ἕνας ἄνθρωπος, ἕνα χαμένο κορμί, ἐρχόταν ἄξαφνα καὶ μοῦκανε μιὰ βαρειὰ προσβολή, ἂν μὲ ντρόπιαζε, κρυφά, ὕπουλα, ἄτιμα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, ἂν μοῦ ντρόπιαζε τὸ σπίτι, ἂν μοῦχανε μιὰ προσβολή, ποὺ μονάχα μ' αἷμα, μὲ θάνατο τιμωρεῖται, κι' ἂν ἐσὺ τὸ μάθαινες αὐτό, ἂν ἤξερες τὸ πρόσωπο ποὺ μ' ἔβλαψε, τί θἄκανες;...

Ὁ ἐπιστάτης θέλησε ν' ἀπαντήση ἀμέσως, μὰ ὁ Λαμπίρης τὸν σταμάτησε:

— Στάσου! Σκέψου πρώτα κ' ἔστερα ἀπάντησέ μου. Σκέψου καλά. Δὲν σοῦ ζητάω τίποτα. Θέλω ν' ἀποφασίσης ἐλεύθερα ὅ,τι σοῦ λέει ἡ συνείδησίς σου.

— Μὰ δὲν ἔχω νὰ σκεφθῶ τίποτα, ἀφεντικό, εἶπε ὁ Μανώλης. Τὰ λόγια σας ἦσαν λίγα, καθαρὰ καὶ ξάστερα. Τὰ κατάλαβα καλά, μπῆκαν στὸ μυαλό μου. Καὶ πῆρα τὴν ἀπόφασί μου.

— Πρόσεξε, Μανώλη, δὲν σοῦ ζητάω τίποτα.

— Τὸ ξέρω, ἀφεντικό. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θὰ κάμω ἐκεῖνο ποὺ μοῦ λέει τὸ μυαλό μου, ἡ καρδιά μου. Θὰ σκοτώσω τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἔβλαψε!...

Ὁ Λαμπίρης προσποιήθηκε τὸ σαστισμένο.

— Τί εἶπες; τὸν ρώτησε. Τὸ σκέφτηκες καλὰ αὐτό;

— Τὸ σκέφτηκα πολὺ καλά.

— Θὰ τὸν σκο-τώ-σης;

— Θὰ τὸν σκοτώσω! Θὰ τὸ κάμω αὐτὸ εἴτε τὸ θέλετε, εἴτε ὄχι. Κι' ἂν μοῦ τὸ ἀπαγορέψης, ἀφεντικό, ἐγὼ θὰ κάμω τὸ χρέος μου. Πέστε μου μονάχα ποῦ βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Πῶς τὸν λένε;

— Ἀντρέα Γαλάζη.

— Ποῦ κάθεται;

— Σ' ἕνα δρομάκο πρὸς τὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας. Θὰ σοῦ πῶ πῶς θὰ βρῆς τὸ σπίτι του.

— Τί δουλειὰ κάνει, ἀφεντικό;

— Ζωγράφος.

— Ζωγράφος;...

Ὁ Μανώλης ἔκαμε ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμὸ κι' ὕστερα ρώτησε πάλι:

— Πῶς εἶνε πάνω κάτω;

— Εἶνε νέος, εἶπε μὲ κάποιο πεῖσμα ὁ Λαμπίρης. Νέος, ἀρκετὰ συμπαθητικὸς στὸ πρόσωπο, ψηλὸ ἀνάστημα, ντύσιμο μᾶλλον φτωχικό...

Ὁ ἐπιστάτης σηκώθηκε.

— Ποῦ πᾶς; τὸν ρώτησε ὁ Λαμπίρης.

— Φεύγω, ἀφεντικό. Μὲ χρειάζεσαι;

Ὁ Λαμπίρης σηκώθηκε κ' αὐτὸς κ' ἄρχισε νὰ βηματίζη πάνω-κάτω στὸ δωμάτιο. Τώρα ποὺ τὸ ἐκδικητικὸ σχέδιό του ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῆ, αἰσθανόταν κάποια ἀγωνία. Ἤξερε καλὰ τὸ Μανώλη. Στὶς περιστάσεις αὐτὲς δὲν δίσταζε καθόλου. Ἐνεργοῦσε ψυχρά, γοργά, ἀπάνθρωπα. Δὲν ἔκανε διάκρισι μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ πουλιοῦ, προχειμένου νὰ σκοτώση. Δὲν εἶχε δισταγμούς, δὲν εἶχε συνείδησι, δὲν εἶχε καρδιά.

Ὁ Λαμπίρης στάθηκε μπροστὰ στὸν ἐπιστάτη, τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε, βυθίζοντας τὸ βλέμμα του στὰ βάθη τοῦ μυαλοῦ του, τῆς καρδιᾶς του:

— Κι' ἂν ἀποτύχης;

— Θὰ πετύχω, ἀπάντησε μὲ βεβαιότητα ὁ Μανώλης.

— Κι' ἂν σὲ πιάσουν;

— Δὲν θὰ μὲ πιάσουν.

— Ὑπόθεσε πῶς σ' ἔπιασαν.

— Δικός μου λογαριασμὸς τότε, ἀφεντικό.

— Θὰ πᾶς φυλακή...

— Μαθημένος εἶμαι.

— Θὰ ὑποφέρης...

— Μοῦναι ἀδιάφορο.

— Θὰ νομίσουν πῶς σ' ἔβαλα ἐγώ.

— Θὰ πῶ πῶς τὄκαμα μόνος μου, πῶς δὲν εἴχατε ἰδέα, πῶς μ' εἴχατε διώξει ἀπ' τὸ χτῆμα σας, λίγες μέρες πρίν...

— Κι' ἂν σὲ ρωτήσουν γιατὶ τὄκαμες;

— Αὐτὸ δὰ εἶνε τὸ πιὸ εὔκολο. Θὰ πῶ πῶς λογομαχήσαμε, πῶς μὲ πρόσβαλε, μ' ἔβρισε...

Ὁ Λαμπίρης ἦταν ἱκανοποιημένος στὸ βάθος ἀπ' τὶς ἀπαντήσεις αὐτὲς τοῦ ἐπιστάτου του. Ἔτσι πειὰ ἡ δουλειὰ θὰ γινότανε χωρὶς νὰ διατρέξη κανένα κίνδυνο. Μολαταῦτα εἶπε στὸ Μανώλη νὰ τὸν ξανοδῆ στὶς δέκα τὴ νύχτα στὸ σπίτι καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγη...

Ἦταν καιρὸς πειὰ νὰ πάη ὥς τὴν κλινική καὶ πέρασε στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ πλυθῆ λίγο καὶ νὰ φρεσκάρη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας κύριος ψηλός, χλωμός, μὲ μοῦσι, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Κατέβηκε κ' ἄνοιξε ὁ μικρότερος γυιὸς τοῦ Λαμπίρη.

— Εἶν' ἐδῶ ὁ κ. Λαμπίρης; ρώτησε ὁ ἐπισκέπτης. Εἰδοποιῆστε τον σᾶς παρακαλῶ πῶς εἶν' ἀνάγκη νὰ τὸν δῶ ἀμέσως. Εἰμ' ὁ γιατρὸς Νικολαΐδης κ' ἔρχουμαι ἀπ' τὴν κλινική.

Ὁ νέος ἀνησύχησε. Μὴ ξέροντας ὅμως καλὰ-καλὰ τί συμβαίνει, ὡδήγησε τὸ γιατρὸ στὴν τραπεζαρία, κ' ἔστειλε τὴ μαγείρισσα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ νὰ εἰδοποιήση τὸν πατέρα του.

Μόλις ὁ Λαμπίρης ἄκουσε πῶς τὸν ζητάει κάποιος πόδρθε ἀπὸ τὴν κλινική, ἔτρεξε ἀμέσως ἀνήσυχος.

Ὁ γιατρὸς τὸν πῆρε ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Λαμπίρη, πρέπει νὰ ρθῆτε τώρα ἀμέσως στὴν κλινική.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Λαμπίρη ἄρχισε νὰ χτυπᾶη λαχταρισμένα.

— Τί τρέχει; ρώτησε γεμᾶτος ἀγωνία. Ἡ κόρη μου.... μήπως;....

— Ναί, δυστυχῶς, ψιθύρισε ὁ γιατρός. Εἶνε λιγάκι ἄσχημα.

Ὁ Λαμπίρης στηρίχτηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση. Ὅλα γύρω του στριφογύριζαν... Θὰ πέθαινε λοιπὸν ἡ Ρόζα; Δὲν θὰ γλύτωνε ἀπ' τὸ θάνατο; Τὸν εἶχε λοιπὸν καταραστεῖ ὁ Θεός;

Φόρεσε τὸ καπέλλο του κ' ἀκολούθησε τὸ γιατρό, παραπατῶντας σὰν μεθυσμένος...

Ἦταν ἕνας κακοῦργος, ὁ φονιᾶς τοῦ παιδιοῦ του!... Ὁ Θεὸς τὸν τιμωροῦσε σκληρὰ γιὰ τὴν αὐστηρότητα ποὖχε δείξει. Τὸ σκάνδαλο θὰ ξεσποῦσε πειὰ τρομερό. Τὸ ἔγκλημά του θὰ μαθεινόταν. Θὰ ἐπενέβαινε ἡ ἀστυνομία...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ νέος ὡδήγησε τὸ γιατρὸ στὴν τραπεζαρία...